

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i interwenienta własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Wolf Oil.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 75 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2015 r. – Alkarim for Trade and Industry/Rada**(Sprawa T-35/15)**

(2015/C 089/47)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Alkarim for Trade and Industry LLC (Tal Kurdi, Syria) (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Buyle i L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1105/2014 z dnia 20 października 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/730/WPZiB z dnia 20 października 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania i związanych w nim wydatków, włącznie z kosztami i wydatkami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu w zakresie, w jakim strona skarżąca nie została nigdy wysłuchana przed przyjęciem spornych sankcji.
2. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczy nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności i prawa do wykonywania działalności zawodowej.

5. Zarzut piąty dotyczy niezgodności z prawem zaskarżonych decyzji w zakresie, w jakim nie są spełnione przesłanki określone w art. 32 decyzji 2013/255/WPZiB⁽¹⁾ i art. 14 oraz 26 rozporządzenia nr 36/2012⁽²⁾, jako że strona skarżąca nigdy nie uczestniczyła świadomie i z własnej woli w działaniach mających na celu obejście sankcji europejskich czy międzynarodowych.
6. Zarzut szósty dotyczy nadużycia władzy w zakresie, w jakim w oparciu o obiektywne, relewantne i spójne wskazówki należało spodziewać się, że sporne środki zostały przyjęte w celach innych aniżeli powołane (wykluczenie z rynku – faworyzowanie innych uczestników)
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Decyzja 2013/255/WPZiB dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 147, s. 14).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie nr 442/2011 (Dz.U. L 16, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2015 r. – Hispasat/Komisja

(Sprawa T-36/15)

(2015/C 089/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hispasat, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo i A. Balcells Cartagena)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a zwłaszcza art. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie pomocy państwa sprzecznej z rynkiem wewnętrznym w odniesieniu do HISPASAT;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności nakazów odzyskania pomocy zawartych w art. 3 i 4 decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Skarżąca uważa, że, wskazując HISPASAT S.A jako bezpośredniego beneficjenta spornego środka, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, który powinien wiązać się ze stwierdzeniem nieważności decyzji, ponieważ przedsiębiorstwo to nie uczestniczyło w środkach ani nie odniosło z nich korzyści. Skarżąca podnosi również naruszenie zasady dobrej administracji przez Komisję Europejską ze względu na to, że Komisja wskazała HISPASAT S.A. jako beneficjenta środków po wszczęciu dochodzenia, nie dokonując analizy stanu faktycznego i nie umożliwiając, by skarżąca mogła być wysłuchana w toku postępowania administracyjnego.
2. Tytułem pomocniczym, skarżąca argumentuje, że Komisja naruszyła art. 106 i 107 TFUE oraz protokół nr 26 TFUE, ponieważ środki zakwestionowane w decyzji nie stanowią pomocy państwa ze względu na brak prowadzenia działalności gospodarczej, lecz działalność władz publicznych jako administracji. Posiłkowo wobec powyższego, skarżąca uważa, że Komisja niesłusznie uznała w zaskarżonej decyzji, iż sporne środki nie mają związku z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG), a w związku z tym nie oceniła właściwie ani stosowania orzecznictwa Altmark, ani orzecznictwa dotyczącego decyzji UOIG 2005/842/WE (decyzji w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 WE), które mogły wiązać się albo ze stwierdzeniem braku pomocy, albo stwierdzeniem zgodności ewentualnej pomocy.